

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa K. R.
przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.
o podwyższenie renty,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 13 lutego 2015 r., sygn. akt I Aca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800,-
(jeden tysiąc osiemset) złotych z tytułu zwrotu części kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda K. R. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 7 marca 2014 r., mocą którego oddalone zostało jego powództwo przeciwko pozwanemu Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W. o podwyższenie renty z tytułu zwiększonych potrzeb z kwoty 4 000 złotych do kwoty 5 000 złotych miesięcznie oraz renty wyrównawczej z kwoty 1 900 złotych do kwoty 21 900 złotych miesięcznie. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia

faktyczne i oceny prawne Sądu Okręgowego, uznając, że powód zgodnie z zasadą ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. nie wykazał zasadności swoich roszczeń.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 316 § 1 w związku z art. 233 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c. przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów; art. 232 w związku z art. 233 § 2 i art. 381 k.p.c. przez oddalenie wszystkich wniosków dowodowych złożonych przez pełnomocnika powoda w apelacji. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o nieprzyjmowanie skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej odrzucenie albo oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarga kasacyjna jest wyjątkowym, nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądowego. Jej przyjęcie do rozpoznania wymaga wykazania, że spełniona została przynajmniej jedna z czterech, enumeratywnie wskazanych przesłanek, określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W pkt 4 tego przepisu jest przewidziana przesłanka stanowiąca o oczywistym uzasadnieniu skargi. W znanym i utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz wspierającej go doktrynie zostało określone znaczenie tej przesłanki i warunki materialno- i formalno-prawne, które powinno spełniać uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, w którym oczywista zasadność skargi ma zostać wykazana. Niektóre z tych orzeczeń przywołuje pozwany w odpowiedzi na skargę. Wynika z nich oraz z bardzo wielu kolejnych orzeczeń idących w tym samym kierunku, że oczywistą zasadność należy wykazać poprzez szczegółowy wywód prawny, ukazujący zaskarżone orzeczenie jako *prima facie* naruszające przepisy prawa. Nie wystarczy zatem odwołać się tylko do podstaw skargi oraz przyjęcie przez jednozdaniowe wytlumaczenie, że kwestionowanie wypełnienia funkcji

rozpoznawczych i kontrolnych sądu drugiej instancji samo przez się dezawuuje zaskarżone orzeczenie.

Zarzuty, jakie zostały sformułowane w ramach podstaw kasacyjnych jednoznacznie wskazują, że istota argumentacji skarżącego skupia się na kwestionowaniu ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji, a nie na problemach związanych ściśle z wykładnią i stosowaniem przepisów prawa. Postępowanie kasacyjne nie pełni roli trzeciej instancji sądowej i dlatego z podstaw kasacyjnych są wyłączone zarzuty odnoszące się do stanu faktycznego i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), mając kompetencję do rozważenia tylko strony prawnej prawomocnego już rozstrzygnięcia w danej sprawie. Z tej przyczyny oba zarzuty podniesione przez skarżącego nie mogłyby stanowić podstawy do uwzględnienia skargi kasacyjnej, a tym bardziej do uznania ich za dowiedzenie oczywistej zasadności skargi.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, stosując w odniesieniu do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., ze względu na przedmiot sprawy, jakim było naprawienie szkody na osobie wynikającej z wypadku komunikacyjnego, a także stan majątkowy skarżącego oraz częściowe zwolnienie go od opłaty od skargi kasacyjnej.